

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 18Csp/29/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6721202179
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Janette Nôtová
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2021:6721202179.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen samosudkyňou Mgr. Janette Nôtovou, v právnej veci žalobcu: M. K., nar. XX. XX. XXXX, bytom B.. K. XXXX/XX, XXX XX J., občan SR, zast.: Združenie na ochranu práv občana-AVES, IČO: 50 252 151 so sídlom J. Poničana 9, 841 07 Bratislava, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a. s., IČO: 36 234 176 so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, zast.: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., IČO: 47 234 679 so sídlom 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, o zaplatenie finančného zadostučinenia 300,00 Eur, takto

rozhodol:

I/ Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 150,-- Eur v lehote do 3 (troch) dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II/ V prevyšujúcej časti sa žaloba žalobcu z a m i e t a .

III/ Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % z priznanej sumy v lehote do 3 (troch) dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým bude rozhodnuté o výške náhrady trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobca podal na tunajšom súde elektronicky žalobu dňa 31. 05. 2021, v ktorej žiadal, aby súd zaviazal žalovaného, zaplatiť mu sumu 300,-- Eur titulom finančného zadostučinenia v zmysle Zákona o ochrane spotrebiteľa. Svoj návrh odôvodnil tým, že rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12CoCsp/7/2020 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Zvolen č. k. 11Csp/160/2017 mu bol priznaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanému vo výške 416,98 Eur spolu s príslušným úrokom z omeškania. V tomto spore žalobca vystupoval v postavení spotrebiteľa a v konaní bol úspešný. Nepomer medzi právami a povinnosťami účastníkov spotrebiteľskej zmluvy bol taký veľký, že nemožno hovoriť o spotrebiteľovi ako slabšej zmluvnej strane vo vzťahu k dodávateľovi, ale o vzťahu obete a páchatel'a. Žalobca poukázal na okolnosť, že majetok žalobcu, t. j. jeho mzda bola dotknutá zabezpečovacím inštitútom Dohody o zrážkach zo mzdy, pričom k strate mzdy žalobcu dochádzalo na základe neplatných právnych úkonov. Zo strany žalovaného tak došlo k porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bez ďalšieho bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi, spočívajúcu v nezákonnom preplatení pôžičky a teda k strate finančných prostriedkov, čo predstavuje jeden z najzávažnejších zásahov do sociálnej identity osoby, čo by mal súd považovať za rozhodujúce pre výšku finančného zadostučinenia, ktoré nemôže mať iba symbolický charakter. Finančné zadostučinenie uplatňované v zmysle Zákona o ochrane spotrebiteľa plní funkciu jednak satisfakčnú, ale aj sankčnú, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi. Treba ho chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu z nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom. Zároveň je potrebné prihliadať aj na výšku odškodňovania iných nemajetkových újm a aprobovaných právnym poriadkom SR ako je to napr. pri poškodení zdravia, ochrane osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka a podobne. Základným predpokladom úspešného uplatnenia

finančného zadosťučinenia je podmienka, ak dodávateľ porušil osobitnú právnu úpravu predstavujúcu normy na ochranu spotrebiteľov, ktorými sú osobitná úprava spotrebiteľských zmlúv v § 52 až § 54 OZ, Zákony o spotrebiteľských úveroch, o finančných službách na diaľku, ale aj § 11 a nasl. OZ pri poškodení zdravia a ochrane osobnosti. Účelom týchto noriem je zvýšená ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka zmluvného vzťahu. Žalobca poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/389/2015 zo dňa 14. 09. 2016, v zmysle ktorého pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia alebo povinnosti napr. nárok na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia, na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve. V tu prejednávanej veci žalobca úspešne uplatnil porušenie svojho práva, v dôsledku čoho bol žalovaný zaviazaný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie. Žalobca má zato, že základ jeho nároku je teda daný. Výška finančného zadosťučinenia závisí od úvahy súdu. Pri jej určení má súd prihliadať na to, že tento nárok má sankčnú povahu a jeho účelom je odradiť nečestného dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľa. Žalobca tento nárok nevníma ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu a tiež odmenu, ktorá privedla vyhlásenie rozsudku, ktorým sa sledujú rovnaké účinky ako opatrenia orgánov dohľadu, ktorých sankcie by boli neporovnateľne prísnejšie. Žalobca nárok nevníma ani ako neprimerané obohatenie vzhľadom na okolnosti prípadu, závažnosť porušenia práva, intenzita trvania, rozsah nepriaznivých následkov, subjektívny prístup k protiprávnemu konaniu. Navrhovaná suma 300,-- Eur plní všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia.

2. Žaloba žalobcu spolu s uznesením súdu z 02. 06. 2021, v ktorom bol žalovaný vyzvaný na vyjadrenie k žalobe, bola doručená žalovanému dňa 04. 06. 2021. Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe žiadal túto v celom rozsahu zamietnuť. Žalovaný poukázal na to, že zrážky zo mzdy vo vzťahu k žalovanej úverovej zmluve sa nikdy nerealizovali. Rovnako vyjadrenie žalobcu, kedy nazvať obeľou spotrebiteľa, ktorý uzavrel úverovú zmluvu s úrokmi a poplatkami a na základe rozsudku súdu získal bezúročný a bezpoplatkový úver, ktorý by mu neposkytla žiadna banka, považuje za vrchol absurdity. Základným predpokladom na úspešné uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie okrem preukázania ujmy, je aj preukázanie, že žalovaný svojím konaním porušil súčasne, t. j. kumulatívne ustanovenia Zákona o ochrane spotrebiteľa a osobitný právny predpis. Žalobca v podanej žalobe nepreukázal, ktoré konkrétne ustanovenie Zákona o ochrane spotrebiteľa, a ktoré konkrétne ustanovenia osobitného právneho predpisu žalovaný svojím konaním porušil. Z pojmu inštitútu finančné zadosťučinenie vyplýva, že jeho účelom je reparovať a sankcionovať následky, ktoré boli neoprávneným zásahom do práva na ochranu spotrebiteľa spôsobené. Predpokladom uplatnenia tohto nároku je, aby aspoň potenciálna hrozba ujmy v dôsledku porušenia práv a povinností vznikla, inak nie je čo reparovať. Žalovaný nerozporuje, že v konaní pred Okresným súdom Zvolen bol zaviazaný vyplatiť žalobcovi sumu 416,98 Eur. Toto rozhodnutie však nemožno považovať za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností stanovených Zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Nie každé rozhodnutie súdu, v ktorom bol spotrebiteľ úspešný možno automaticky považovať za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených Zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Predmetom citovaného súdneho konania nebolo uplatnenie porušenia práv alebo povinností, ale išlo výlučne o zaplatenie žalovanej sumy. Žiadnym logickým výkladom nemožno dospieť k záveru, akého porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom č. 250/2007 Z. z. a osobitnými predpismi sa žalovaný na žalobcovi dopustil. Na podporu svojich tvrdení žalobca poukázal na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu Prešov č. k. 14Co/91/2012 zo dňa 10. 10. 2013, v ktorom bolo konštatované: „Ak bol prijatý záver, že predmetný úver je bezodplatný a bezúročný, už bola nastolená v predmetnom právnom vzťahu rovnováha zmluvných strán a nie je potrebné ešte osobitným rozhodnutím určovať neprijateľnosť zmluvných podmienok. Neobstojí v tomto smere ani odkaz na to, že by to založilo nárok na finančné zadosťučinenie.“ Žalobca tak neuniesol dôkazné bremeno ohľadne tvrdenia, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu práv alebo povinností ustanovených Zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. V petite rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 11Csp/160/2017 súd nedeclaroval porušenie práv alebo povinností, ale výlučne zaviazal žalovaného uhradiť žalovanú sumu a zdržať sa použitia zrážok zo mzdy. Pokiaľ ide o dodržanie náležitostí úverovej zmluvy, žalovaný poukázal na veľmi rôznorodú a nejednoznačnú judikatúru súdov, kedy rovnakú náležitosť jeden súd vyhodnotí za uvedenú správne, iný ju považuje za nevyhovujúcu. Názory súdov pri vyhodnocovaní náležitostí boli korigované aj Súdnym dvorom EÚ v rozhodnutí zo dňa 09. 11. 2016 vo veci C-42/15 a následne Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 3Cdo/146/2017, z čoho je zrejmé, že výklad zákona č. 129/2010 Z. z. v mnohých prípadoch nebol správne aplikovaný. Žalovaný pri koncipovaní úverovej zmluvy postupoval v dobrej viere, že plní literu zákona korektné a komplexne. Je nesprávne, aby bol žalovaný sankcionovaný za svoj výklad zákona, pri ktorom sa ani výklad súdov nedokáže zjednotiť. Žalovaný dal do pozornosti

súdu aj dôvodovú správu k § 3 Zákona o ochrane spotrebiteľa, z ktorej vyplýva nárok spotrebiteľa na poskytnutie finančného zadosťučinenia len v prípade, že poskytnuté plnenie malo vady. Plnenie z úverovej zmluvy žiadne vady nevykazovalo, nakoľko predmet úveru finančné prostriedky boli poskytnuté riadne a včas. Finančné zadosťučinenie má byť záverečným prostriedkom ochrany spotrebiteľa v prípade, že preventívne pôsobenie nesplnilo účel, aby boli nahradené alebo zmiernené následky. Zo samotného inštitútu finančného zadosťučinenia vyplýva, že jeho účelom je reparovať potenciálnu ujmu, ktorá bola neoprávneným zásahom do práva na ochranu spotrebiteľa spôsobená. Predpokladom teda je, aby hrozba ujmy vznikla, inak nie je čo reparovať. Žalobcovi žiadna, ani potenciálna ujma nevznikla, naopak, získal najvýhodnejší úver, aký by mu neposkytla žiadna banka. Žalobca v dotknutom súdnom konaní neuplatňoval porušenie práv alebo povinností zo strany spotrebiteľa, ale len zaplatenie žalovanej sumy. V zmysle definície spotrebiteľského úveru, žalovaný ako veriteľ požadoval od žalobcu úhradu dlhu a to vrátenie poskytnutých finančných prostriedkov a zaplatenia celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. Žalovaný v zmysle rozsudku tunajšieho súdu uhradil žalobcovi sumu prevyšujúcu istinu poskytnutého úveru. Ak by mal uhradiť aj finančné zadosťučinenie vo výške 300,-- Eur, žalovaný by sa sám dostal do pozície dlžníka, pretože by uhradil žalobcovi ako spotrebiteľovi viac ako mu vrátil. Došlo by k duplicitnému sankcionovaniu, ktoré spôsobuje vznik nerovnováhy v neprospech žalovaného ako dodávateľa. Takýmto rozhodovaním súdom by sa podporila špekulatívnosť spotrebiteľov, čím by sa z poskytovania úverov stala príjmová činnosť pre spotrebiteľov. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia zahŕňa aj funkciu represívnu a preventívnu, ktoré funkcie boli dodržané samotným rozsudkom. Pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia je nevyhnutné vychádzať zo závažnosti vzniknutej, či hroziacej ujmy, okolnosti na strane žalobcu aj žalovaného a okolnosti, za ktorých malo dôjsť k porušeniu práva žalobcu. V tomto prípade to bol práve žalobca, ktorý žiadal o poskytnutie úveru, s jeho výškou bol oboznámený, bol si vedomý toho, že veriteľ si uplatňuje aj úroky a poplatky, bol oboznámený s výslednou sumou, ktorú mal uhradiť. Žalovanému nie je zrejmé, k akému poškodeniu práv spotrebiteľa došlo, v prípade, že súd vyhlásil úver za bezúročný a bez poplatkov, následkom čoho žalobca ako spotrebiteľ neplatí úroky a poplatky. Tento stav pre neho predstavuje výhodu a nie škodu, jediným poškodením po takomto rozhodnutí je samotný veriteľ. Žalovaný má v predmete činnosti ako nebankový subjekt poskytovanie úverov, za ktoré mu v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch patria úroky aj poplatky. Nemalo by zmysel, aby žalovaný úmyselne nedodržiaval zákonné náležitosti, za ktoré by bol následne sankcionovaný bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou. V konaní je nevyhnutné skúmať aj hľadisko primeranosti uplatneného nároku, pričom žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, v čom pociťoval porušenie svojich práv, aké to malo pre neho dôsledky a v čom vidí odôvodnenosť uplatnenej výšky 300,-- Eur.

3. Vyjadrenie žalovaného spolu s uznesením súdu zo dňa 11. 06. 2021, v ktorom bol vyzvaný na vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného bolo doručené žalobcovi prostredníctvom jeho zástupcu dňa 02. 07. 2021. Elektronickým podaním doručené súdu 06. 07. 2021 žalobca uviedol, že vo vzťahu ku konšpiračným vyjadreniam žalovaného odkazuje na súdnu judikatúru a pripojil rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a krajských súdov, ktoré rozhodovali o nárokoch žalobcov vo veci priznania finančného zadosťučinenia.

4. Vyjadrenie žalobcu spolu s prílohami a uznesením súdu zo dňa 07. 07. 2021, v ktorom bol žalovaný vyzvaný na vyjadrenie k vyjadreniu žalobcu, bolo doručené žalovanému prostredníctvom právneho zástupcu dňa 23. 07. 2021, žalovaný sa v súdom stanovenej lehote nevyjadril. Dňa 16. 09. 2021 spolu s ospravedlnením na pojednávanie žalovaný zaslal doplňujúce vyjadrenie, v ktorom poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Košice sp. zn. 3Co/185/2019 s tým, že k obdobným záverom smeruje aj najnovšia judikatúra Okresného a Krajského súdu v Prešove, ktorá je snahou eliminovať zneužívanie inštitútu finančného zadosťučinenia v prípadoch, keď bola náprava zjednaná už vydaním bezdôvodného obohatenia a rozsah finančného zadosťučinenia považuje za dostatočnú v rozmedzí od 50,-- do 100,-- eur, čo vyplýva aj zo žalobcom predložených rozsudkov. Žalovaný zotrval na tom, aby súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

5. Súd vo veci vykonal dokazovanie na pojednávaní dňa 21. 09. 2021 a to v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu, ktorí svoju neúčasť ospravedlnili a súhlasili, aby súd konal v ich neprítomnosti, čím boli splnené podmienky § 180 C. s. p. Po oboznámení listinných dokladov súd zistil nasledujúci stav veci.

6. Rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 11Csp/160/2017-196 zo dňa 31. 10. 2019 súd určil, že žalovaný Home Credit Slovakia, a. s. nemá právo na zrážky zo mzdy žalobcu (aj tu žalobca), vyplývajúce z Dohody o zrážkach zo mzdy včlenenej do Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX, uzavretej dňa 19. 12. 2012 (výrok č. I). Ďalej súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 416,98 Eur s 5 %-ným úrokom z omeškania ročne od 13. 10. 2017 do zaplatenia (výrok č. II). Žalovaný bol zaviazaný na plnú náhradu trov konania žalobcovi (výrok č. III). V dôvodoch rozhodnutia súd poukázal na to, že medzi sporovými stranami bola dňa 19. 12. 2012 uzavretá úverová zmluva, pričom žalobcovi bol poskytnutý úver 405,60 Eur na kúpu nábytku. Zároveň v tej istej formulárovej zmluve mu bol poskytnutý bezúčelový revolvingový úver, výška kreditného limitu bola 810,-- Eur, výška mesačnej splátky 4 % z dlhovanej sumy, ročný úrok 26,28 %, priemerná RPMN 26,70 %. Úverový vzťah bol posúdený podľa zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu zavretia úverovej zmluvy. Podľa § 9 ods.2 cit. zák., zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať okrem iného aj výšku, počet a termíny splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov. Súd zdôraznil, že ani vo svojom prvom rozhodnutí nevychádzal z absencie štruktúry úverovej splátky, t. j. nerozhodoval na základe chýbajúceho rozkladu splátok na istinu, úroky a poplatky. Súd sa stotožnil, že takýto rozklad splátky nie je potrebný s poukazom na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/2015. Súd však poukázal na to, že v úverovej zmluve absentuje určenie termínu splatnosti splátok úveru. Keďže termíny splatnosti splátok nie sú v úverovej zmluve jednoznačne určené, absentuje táto náležitosť úverovej zmluvy a v zmysle zákonnej úpravy § 11 ods.1 písm. a/ Zákona o spotrebiteľských úveroch to postačuje na to, aby bol spotrebiteľský úver považovaný za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca v žalobe uviedol, že celkovo čerpal úver vo výške 1.623,09 Eur a splatil sumu 2.040,07 Eur. Rozdiel vo výške 416,98 Eur tak predstavuje bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného, ktoré je povinný žalobcovi vydať. Zároveň súd poukázal na časť žaloby, v ktorej sa žalobca domáhal určenia, že žalovaný nemá právo na zrážky zo mzdy vyplývajúce z Dohody o zrážkach zo mzdy. Súd konštatoval, že žalobca preukázal právny záujem na požadovanom určení, ak by zrážky zo mzdy žalobcu prebiehali, aj keď v skutočnosti žalobca žalovanému nič nedlhuje, žalovaný tak nemá právo na zrážky zo mzdy. Vzhľadom na túto úvahu sa súd ďalej nezaoberal skutočnosťami tvrdenými žalobcom o platnosti či neplatnosti uzavretej Dohody o zrážkach zo mzdy. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom sp. zn. 12CoCsp/7/2020 zo dňa 25. 03. 2021, právoplatný 12. 04. 2021 rozsudok okresného súdu potvrdil a zaviazal žalovaného nahradiť žalobcovi plnú náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu I. inštancie, že úverová zmluva neobsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle § 9 ods.2 písm. k/ ZoSU a preto sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bezpoplatkový. Odvolací súd konštatoval, že zo zmluvy vyplýva iba to, že je splátka splatná 20-ty deň, nie je však uvedené, v akom časovom úseku bol žalobca povinný plniť (t. j., či nasledujúci mesiac po poskytnutí úveru alebo 3 mesiace, alebo iný časový úsek, na základe ktorého mal žalobca začať splácať splátky za úver). Odvolací súd síce nevytlúčil, že táto skutočnosť mohla byť upravená v úverových podmienkach, ktoré boli neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, tento listinný doklad však žalovaný v konaní nepredložil a neuniesol dôkazné bremeno o dostatočnej určitosti termínov splátky. Odvolací súd poukázal aj na výpis z úverového účtu žalobcu, z ktorého vyplynulo, že dňa 19. 12. 2012 bola z účtu uhrádzaná suma úveru 405,60 Eur, jeho úhrada bola vykonaná 16. 01. 2016 a následne boli vykonávané výbery z úverového účtu. Ďalšie úhrady boli vykonané 11. 03. a 13. 03. 2013 po 13,-- Eur, ďalšia úhrada 23. 04. 2013 vo výške 35,-- Eur, z čoho taktiež možno vyvodiť záver, že žalobca ako spotrebiteľ nemal presnú informáciu o začiatku termínu splácania úveru, pričom z výpisov úverového účtu nevyplýva, že by žalobca uhradil čo len jednu splátku k 20-temu dňu v mesiaci. Odvolací súd okrem toho doplnil, že v úverovej zmluve absentuje údaj o RPMN, pretože v úverovej zmluve sú špecifikované len údaje: úverový rámec 810,-- Eur, výška mesačnej splátky 4 % z dlžnej sumy, ročný úrok 26,28 %, priemerná hodnota RPMN 26,7 %. Z ustanovenia § 9 ods.2 písm. j/ ZoSU vyplýva, že obligatórnou náležitosťou spotrebiteľského úveru je aj údaj o RPMN, pričom aj v zmluvách o revolvingovom úvere je možné uviesť RPMN podľa vstupných údajov dostupných v čase uzavretia zmluvy, prípadne uviesť aspoň jej indikatívny výpočet v súlade s prílohou č. 2 ZoSU tak, aby bola naplnená požiadavka obligatórnej náležitosti spotrebiteľskej zmluvy. Neobstojí preto názor žalovaného, že výšku RPMN pri revolvingovom úvere nie je možné určiť. Rovnako s ohľadom na túto skutočnosť je zrejmé, že konkrétny spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Súd len zdôraznil, že súd I. inštancie nevyslovil dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti revolvingového úveru z dôvodu, že by chýbalo rozdelenie jednotlivých splátok na istinu, úrok a iné poplatky. Dôvodom bolo neuviedenie presného termínu splatnosti jednotlivých splátok. Rovnako sa odvolací súd stotožnil s rozhodnutím súdu vo výroku I, ktorým bolo určené, že žalovaný nemá nárok na zrážky zo mzdy žalobcu, keďže žalobca v zmysle rozhodnutia súdu uhradil sumu nad rámec požičanej sumy, nebol mu nič dlžný a tak žalovaný nemal nárok na plnenie prostredníctvom zrážok zo mzdy žalobcu.

7. Žalobca na pojednávaní potvrdil, že žalovaný výšku priznaného bezdôvodného obohatenia uhradil v celom rozsahu.

8. 1 Podľa § 3 ods. 1 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na výrobky a služby v bežnej kvalite, uplatnenie reklamácie, náhradu škody, vzdelávanie, informácie, ochranu svojho zdravia, bezpečnosti a ekonomických záujmov a na podávanie podnetov a sťažností orgánom dozoru, dohľadu a kontroly 8) (ďalej len "orgán dozoru") a obci pri porušení zákonom priznaných práv spotrebiteľa.

8. 2 Podľa § 3 ods. 5 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

9. Žalobca si v tomto konaní voči žalovanému uplatňoval nárok na zaplatenie finančného zadosťučinenia vo výške 300,-- Eur s poukazom na porušenie jeho práv spotrebiteľa, ktoré bolo konštatované v konaní vedenom pred tunajším súdom pod sp. zn. 11Csp/160/2017, na základe čoho mu bol priznaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a poskytnutá ochrana pred inštitútom Dohody o zrážkach zo mzdy uplatňovanej zo strany žalovaného. Žalovaný poprel nárok žalobcu z dôvodu, že nie sú splnené zákonné podmienky pre jeho priznanie, poprel výšku uplatňovaného nároku z hľadiska primeranosti. K podmienkam priznania nároku na finančné zadosťučinenie v zmysle Zákona o ochrane spotrebiteľa sa vyjadril Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/127/2017:

9. 1 18. Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z. z. <aspi://module='ASPI'&link='250/2007%20Z.z.'&ucin-k-dni='30.12.9999'> je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.

9. 2 19. V preskúmvanej veci je z obsahu spisu zrejmé, že žalobcovia ako spotrebitelia úspešne uplatnili na súde porušenie svojich práv na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, keď ich žalobe súd vo vzťahu k tomuto nároku v celom rozsahu vyhovel. Splnili tak predpoklad, ktorý zákon č. 250/2007 Z. z. <aspi://module='ASPI'&link='250/2007%20Z.z.'&ucin-k-dni='30.12.9999'> v ustanovení § 3 ods. 5 vyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie. Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy. Odvolací súd v tejto časti žaloby správne vec po právnej stránke posúdil, keď vychádzal zo záveru, že zákon pre priznanie finančného zadosťučinenia žiadne osobitné podmienky nestanovuje.

10. Z uvedeného výkladu podmienok pre uplatnenie nároku na primerané finančné zadosťučinenie, s ktorým sa aj tunajší súd v celom rozsahu stotožňuje, vyplýva, že jedinou podmienkou, ktorú spotrebiteľ v konaní musí preukázať je, že si na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom a osobitnými predpismi. Súd preto obranu žalovaného, ktorý poukazyval na to, že v petite rozhodnutia súdu nebolo konštatované porušovanie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom, či osobitného predpisu, že žalobca nepreukázal žiadnu aspoň potencionálnu ujmu, ktorá mu mala vzniknúť, súd považoval za neúčinnú. Z rozhodnutia I. inštančného aj II. inštančného súdu v konaní sp. zn. 11Csp/160/2017 celkom jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že súdy určili spotrebiteľskú zmluvu za bezúročnú a bezpoplatkovú z dôvodu, že táto nespĺňala obligatórne náležitosti spotrebiteľskej zmluvy podľa § 9 ods.2 písm. j/, k/ ZoSU platného a účinného v čase uzavretia úverovej zmluvy a to konkrétne z dôvodu absencie termínov splatnosti splátok úveru, pretože tieto v zmluve neboli jednoznačne uvedené. Ďalším dôvodom určenia zmluvy za bezúročnú a bezpoplatkovú bola absencia údaju o RPMN, čo konštatoval v odôvodnení rozhodnutia II. inštančný súd. V rámci spotrebiteľského vzťahu má spotrebiteľ právo, aby zmluva, ktorá tvorí právny základ poskytovania služby a to spotrebiteľského úveru, obsahovala všetky obligatórne náležitosti ustanovené Zákonom o spotrebiteľských úveroch. Toto právo zodpovedá povinnosti veriteľa, ktorý je tvorcom tejto zmluvy, tak ako to bolo v tomto konkrétnom prípade, kedy žalobca ako spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť obsah spotrebiteľskej zmluvy, uviesť do zmluvy obligatórne zákonné náležitosti. Pokiaľ veriteľ takto nepostupuje, porušuje povinnosť ustanovenú osobitným predpisom, ktorým je Zákon o spotrebiteľských úveroch, ale aj samotný Zákon o ochrane spotrebiteľa v ustanovení § 3 ods.1, kedy každý spotrebiteľ má právo na výrobky a služby v bežnej kvalite. Žalovaný poukázal na to, že poskytol žalobcovi riadne finančné prostriedky v zmysle zmluvy, čím poskytol službu v bežnej kvalite. Služba poskytovanie spotrebiteľských úverov však bez pochyby zahŕňa aj povinnosť uzavretia písomnej Zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá tvorí právny základ pre poskytnutie služby. Pokiaľ žalovaný ako dodávateľ služby v Zmluve o spotrebiteľskom úvere neuviedol všetky obligatórne náležitosti v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch, nemožno hovoriť, že by poskytol službu žalobcovi ako spotrebiteľovi v bežnej kvalite, čím porušil povinnosť ustanovenú § 3 ods.1 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Súd upriamuje pozornosť na to, že práve konaním žalovaného ako veriteľa a dodávateľa služby, neboli splnené podmienky náležitosti spotrebiteľskej zmluvy, z ktorého dôvodu súd pristúpil k posúdeniu zmluvy ako bezúročnej a bezpoplatkov, ktorú sankciu ustanovuje Zákon o spotrebiteľských úveroch, okrem iného aj pre prípad, že zmluva neobsahuje predpísané obligatórne náležitosti. Stav, kedy Zmluva o spotrebiteľskom úvere bola súdom posudzovaná za bezúročnú a bezpoplatkovú spôsobil svojim konaním výlučne žalovaný a preto túto situáciu nemôže súd hodnotiť v neprospech žalobcu, tak ako žiadal žalovaný, t. j. že by výhodou žalobcu malo byť získanie „najvýhodnejšieho úveru.“ Žalobca svojim konaním nijako neprispel k tomu, že zmluva neobsahovala predpísané náležitosti. Vzhľadom na uvedené závery, námietky žalovaného k neopodstatnenosti nároku žalobcu súd vyhodnotil ako nedôvodné. Z ustanovení Zákona o ochrane spotrebiteľa nevyplýva podmienka pre uplatnenie nároku na finančné zadosťučinenie, že v petite výroku rozhodnutia musí byť konštatované porušenie práva alebo povinnosti v zmysle príslušných zákonov. Pre účely naplnenia podmienky pre uvedené porušenie práv a povinností postačuje, ak v rámci konania žalobcovi bolo priznané bezdôvodné obohatenie z dôvodu porušenia povinností dodávateľa, t. j. tu žalovaného, uviesť do úverovej zmluvy obligatórne náležitosti. Neobstojí ani obrana žalovaného, že súdmi súd rôzne posudzované náležitosti zmlúv, pretože v tomto konkrétnom prípade bola konštatovaná absencia termínu splatnosti splátok a RPMN a žalovaný nepredložil žiadne také súdne rozhodnutie, ktorý by práve tieto náležitosti posudzoval inak. Poukaz na rozhodnutie Súdného dvora C-42/2015 je irelevantné, nakoľko uvedený rozsudok sa zaoberal posúdením rozdelenia splátky na istinu, úrok a iné poplatky, pričom v rozhodnutí I. inštančného aj II. inštančného súdu v konaní sp. zn. 11CSp/160/2017 bolo celkom jednoznačne konštatované, že nie takéto posúdenie by bolo dôvodom posúdiť spotrebiteľskú zmluvu za bezúročnú a bezpoplatkovú, oba

súdy zhodne deklarovali, že rešpektujú závery rozhodnutia Súdneho dvora a aj aktuálnej judikatúry. Rovnako nedôvodná je námietka, aby žalobca preukázal aspoň potencionálnu ujmu, ktorá mu vznikla, pretože takáto podmienka z ustanovenia zákona nevyplýva. Žalovaný na druhej strane opomenul, že samotné bezdôvodné obohatenie, ktorého vznik konštatoval súd v súvisiacom konaní, znamená majetkovú ujmu na strane toho, na úkor koho sa žalovaný bezdôvodne obohatil. To, že bezdôvodné obohatenie bolo žalobcovi uhradené po právoplatnom skončení konania nič nemení na skutočnosti, že v čase rozhodovania súdu majetková ujma na strane žalovaného zistená bola. Súd považuje za absolútne neadekvátne tvrdenia žalovaného, že žalobca na jeho úkor získal najvýhodnejší úver, keďže nemusel platiť žiadne úroky ani poplatky a to len na základe rozhodnutia súdu. Rozhodnutím súdu bol len deklarovaný zistený stav veci, kedy práve žalovaný bol tvorcom zmluvy, ktorá neobsahovala predpísané náležitosti a teda došlo k naplneniu zákonnej sankcie, kedy veriteľ stratil nárok na úroky a poplatky, na ktoré by inak nárok mal, pokiaľ by tvoril zmluvu v súlade so zákonom. To znamená, že žalovaný vo svojich námietkach prenáša zodpovednosť za výsledok, či už na žalobcu alebo na súdy, pritom on jediný svojim konaním spôsobil, že zmluva, ktorej bol tvorcom v zmysle zákona sa považuje za bezúročnú a bezpoplatkovú.

11. Žalovaný v ďalšom namietol, že priznanie finančného zadosťučinenia by pre neho znamenalo duplicitnú sankciu a priznanie tohto nároku by spôsobilo nerovnováhu vo vzájomnom vzťahu medzi sporovými stranami v neprospech žalovaného ako dodávateľa úverovej služby. Súd však konštatuje, že finančné zadosťučinenie je zákonným inštitútom, pokiaľ sú splnené zákonné podmienky, oprávnený má nárok na vyplatenie finančného zadosťučinenia. Tak ako uvádzal vo svojich vyjadreniach aj samotný žalovaný, jednou z funkcií finančného zadosťučinenia je aj sankčná funkcia. Je to však len jedna z funkcií, nie jediná. Pri výklade, ktorý podáva žalovaný by potom neprichádzalo do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia spotrebiteľom, ktorí sa úspešne domohli vymoženia bezdôvodného obohatenia zo strany dodávateľov a opomína tak žalovaný aj funkciu satisfakčnú a prípadne aj preventívnu, pretože porušovateľ povinností si musí byť vedomý toho, že v prípade porušenia povinností môžu nastúpiť sankcie, ktoré sú zákonom jednoznačne definované. Súd preto uzatvára, že nezistil žiaden dôvod, pre ktorý by žalobca v tomto konkrétnom prípade nemal nárok na finančné zadosťučinenie, pretože sú splnené podmienky pre jeho priznanie.

12. Súd sa napokon zaoberal výškou uplatneného nároku, ktorú výšku žalovaný spochybnil a poukázal na dodržanie všeobecnej zásady primeranosti. Keďže právnou úpravou nie je určená výška finančného zadosťučinenia alebo kritéria, ktoré má súd vziať do úvahy, v zmysle zásady primeranosti súd berie do úvahy všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu. V tomto konkrétnom prípade súd vzal do úvahy, že porušenie práva spotrebiteľa spočívalo v neuvedení obligatórnych údajov spotrebiteľskej zmluvy a to termínu splatnosti splátok a RPMN. Na jednej strane sa jedná o dôležité údaje pre spotrebiteľa, pretože termín splatnosti splátok je dôležitý údaj pre spotrebiteľa z hľadiska platobnej disciplíny, ako aj z hľadiska posúdenia, či si spotrebiteľ včas plní svoje povinnosti, a na ktorý údaj môžu byť naviazané sankcie za nedodržanie lehoty splatnosti, ktorými spravidla býva úrok z omeškania, prípadne dohodnutá zmluvná pokuta alebo dohoda o možnosti veriteľa zosplatniť celý dlh. Údaj o RPMN je pre spotrebiteľa významný z hľadiska posúdenia výhodnosti úveru a porovnania s obdobnými produktami. Údaj o RPMN v sebe zahŕňa jednoducho povedané, čo bude dlžníka stáť daný úver ročne a na základe tohto údaja si vie porovnať iné obdobné produkty. V úverových zmluvách totiž ďalšie poplatky či náklady nemusia byť vyjadrené ako ročný náklad, čo pre spotrebiteľa spôsobuje ťažšiu prehľadnosť a sťažujú možnosti zorientovať sa na trhu so spotrebiteľskými úvermi. Práve preto ako významná obligatórna náležitosť spotrebiteľského úveru je práve údaj o RPMN, ktorý v tomto konkrétnom prípade nebol uvedený vôbec. Uvedené porušenie povinnosti však súd hodnotí ako menej závažný oproti postupu veriteľov v iných prípadoch, kedy sa snažili získať od spotrebiteľa neprimeranú odplatu, ktorá často hraničila s úzerou. V prospech žalovaného je aj skutočnosť, že priznané bezdôvodné obohatenie po právoplatnosti rozhodnutia žalobcovi v celom rozsahu vyplatil. Na druhej strane, žalobca sa musel domáhať súdnej ochrany proti žalovanému, ktorý od neho vymáhal nároky nad zákonný rámec a to aj s uplatnením inštitútu Dohody o zrážkach zo mzdy, čím nepochybne zasiahol do majetkovej sféry žalobcu. Žalobca v záujme ochrany svojich práv sa musel obrátiť na súd, kde dosiahol vydanie právoplatného uznesenia o neodkladnom opatrení (uznesenie Okresného súdu Zvolen sp. zn. 14C/22/2017 z 29. 05. 2017), ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zdržať sa výkonu práva z Dohody o zrážkach zo mzdy, zároveň bola žalobcovi uložená povinnosť domáhať sa žalobou ochrany svojich práv spotrebiteľa. Z tohto dôvodu žalobca bol nútený vyvolať konanie pred tunajším súdom sp. zn. 11CSp/160/2017, v ktorom konaní bol plne úspešný a žalovaný bol zaviazaný na zaplatenie bezdôvodného obohatenia v

prospech žalobcu. S tým nepochybne súvisí časová aj finančná náročnosť účasti na súdnych konaniach, ako aj stresová situácia na strane žalobcu. V tejto súvislosti súd poukazuje, že žalovaný sa v konaní aktívne bránil, napokon však úspešný nebol, preto finančné zadosťučinenie v tomto prípade má pre žalobcu ako spotrebiteľa predstavovať aj satisfakciu. Na dosiahnutie účelu finančného zadosťučinenia súd nemôže opomínať ani funkciu sankčnú tak, aby uvedená suma nebola len symbolickou, ale odradila žalovaného od obdobného konania voči spotrebiteľom. Súd z hľadiska komparácie sa oboznámil aj s predloženými rozhodnutiami iných súdov, kedy výška primeraného finančného zadosťučinenia vychádzala aj z výšky spôsobenej ujmy a tvorila spravidla časť výšky majetkovej ujmy. Súd vzhľadom na uvedené konštatuje a považuje za primerané, aby bol žalovaný povinný uhradiť z titulu primeraného finančného zadosťučinenia žalobcovi čiastku 150,-- Eur, ktorá čiastka činí cca 1/3 z výšky priznaného bezdôvodného obohatenia. Takto určenú výšku považuje súd za primeranú, ktorá naplňa funkciu ako satisfakčnú, tak aj funkciu sankčnú priznaného finančného zadosťučinenia. Súd preto zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu 150,-- Eur a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku v súlade s § 232 ods.3 C. s. p. (výrok č. I).

13. Vzhľadom na uvedené posúdenie, pokiaľ sa žalobca domáhal zaplataenia finančného zadosťučinenia vo výške 300,-- Eur, súd žalobu žalobcu považoval za nedôvodnú a v prevyšujúcej časti ju zamietol (výrok č. II rozsudku).

14. O trovách konania rozhodoval súd podľa § 255 ods.1 C. s. p., t. j. podľa kritéria úspechu. V tomto prípade predmetom konania je nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie a je bez akýchkoľvek pochybností, že výška uplatňovaného nároku závisí od úvahy súdu. Aj keď aktuálne platný Civilný sporový poriadok už nemá ustanovenia obdobné úprave v ustanovení § 142 ods.3 O. s. p., kedy platilo, že aj v prípade čiastočného úspechu má strana náhradu na plnú náhradu trov konania, ak výsledok závisel od úvahy súdu. Nová právna úprava neznamena, že by vylučovala takto osobitne posudzovaný režim úspechu v konaní a s tým súvisiaci nárok na náhradu trov konania, keď výška plnenia závisí od úvahy súdu. Úspech vo veci žalobcu súd vidí v tom, že jeho nárok bol opodstatnený, avšak výšku samotného plnenia určil súd vlastnou úvahou. Preto možno považovať úspech žalobcu za plný, napriek tomu, že v časti, v ktorej súd úvahou výšku nároku považoval za nedôvodnú, konanie zamietol. Preto súd vo výroku vyslovil, že žalobca má nárok na plnú náhradu trov konania z priznanej sumy. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením vyššieho súdneho úradníka po právoplatnosti rozsudku (§ 262 ods.2 C. s. p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, a to písomne v potrebnom počte vyhotovení. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.